

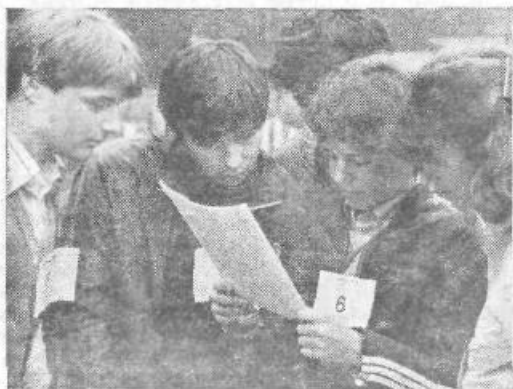
Veliki dan se bliža...

**O. Š. Valentina Vodnika
na tekmovanju v počastitev
30-letnice obrambne vzgoje
mladine Jugoslavije**

Republiško prvenstvo v orientacijskem pohodu, posvečeno jubileju obrambne vzgoje jugoslovanske mladine, je že za nami. Med najmlajšimi udeleženci prvenstva so nas učenci šišenske osnovne šole Valentina Vodnika prijetno presenetili in osvojili prvo mesto v naši ožji domovini. Zdaj jih čaka nova in odgovorna naloga, saj se bodo 26. junija na Tjentištu pomerili z najboljšimi vrstniki iz vse Jugoslavije.

Na vrata šole mladih zmagovalcev smo potrkali v času, ko so se učenci in njihovi vzgojitelji vneto pripravljali na tradicionalno bratsko srečanje osnovnih šol iz Zagreba, Sarajeva, Beograda, Hercega Novoga in Skopja. Gostitelj več kot sto mladih iz naših republik je šola Valentina Vodnika, zato se učenci te šole prizadevajo vrstnike seznaniti s svojimi starši — gosti bodo namreč spali v domovih svojih gostiteljev — in jih vsaj delno popeljati po poteh revolucije in boja slovenskega ljudstva.

Kljub tej, da tako rečemo, dodatni nalogi, so učenci in vzgojitelji šole Valentina Vodnika vseeno našli čas za kramljanje o skrivnostih njihovega uspeha, o njihovih prizadevanjih in naporih, ki so jih — v letošnjem orientacijskem tekmovanju posvečenem 30-letnici obrambne vzgoje naše mladine — popeljali v sam vrh, ali točneje med najboljše obrambno pripravljene osnovnošolce v naši republici. Po dolgem in počez smo se pogovarjali in ni nam bilo težko ugotoviti, da učni kader šole Valentina Vodnika, ob svojem vsakdanjem vzgojnoizobraževalnem

poslanstvu veliko pozornost posveča vrednotam socialistične morale kot tudi razvijanju smisla za množično obrambo in zaščito v primeru nesreče ali vojne. Ne le ekipa zmagovalcev, temveč tudi vsi učenci so dobobra seznanjeni s svojimi bojnimi nalogami in jih dejansko nič ne more presenetiti. Pripravljene so in usposobljeni uspešno opravljati kurirsko, stražarsko ali opazovalno službo, v primeru nesreče znajo pomagati sebi in dru-

BRANETU JAKOVLJEVIČU V SPOMIN

Štirinajst dni je od tega, kar smo se na uredniškem odboru, katerega prizadevni član je bil tudi Brane, pogovarjali o njegovi strani, ki jo je urejal s tolikšno ljubeznijo.

»Več moramo pisati o ljudeh«, je dejal. »Ne o suhih zapisnikih s sestankov in občinih zborov, o akciji «Nič nas ne sme presenetiti» moramo pisati tako, da bodo ljudje začutili njen namen, da bodo naši sami sebe v teh prizadevanjih...«

Takšen je bil naš Brane. Zagrizen sovražnik formalizma in verbalizma ter neutrujen in odločen delavec, kadar je šlo za konkretno delo. Pa četudi je prav konkretnost velikokrat težja in bolj zapletena kot puhlo fraziranje...

Brane Jakovljević, rezervni podpolkovnik in dolgoletni družbenopolitični delavec, se je rodil leta 1920 v Nišu. Že kot mladinec je sodeloval v NOV, z novinarstvom pa se je začel ukvarjati leta 1948, ko je začel pisati v različne časopise — najpogostejše in največ seveda v »Našo obrambo«, ki ji je ostal zvest — do besedno povedano — do zadnjega diha: smrt ga je pokosila pri izpolnjevanju novinarske delovne dolžnosti...

Javna tribuna je izgubila vestnega, neutrudnega sodelavca, ki ni nikoli ločeval svojih številnih vlog, izhajajočih iz njegovih izkušenj. Bil je odličen novinar, izvrsten poznavalec področja, za katero je skrbel tudi v Javni tribuni — varnost in družbena samozaščita — in nesebičen svetovalec, ki ni bil ljubosumen na svoje znanje in izkušnje.

Stran, na kateri objavljamo te besede, je poslednja, ki jo je uredil naš Brane.

Vrzel, ki je ostala z njegovo smrtjo, bomo skušali zapolniti: s tem, kar nas je naučil Brane.

To bo tudi najlepši spomenik njegovemu spominu!

gim, tako imenovan neoboroženi boj zanje ni nobena uganka. O tem je ravnateljica šole **OLGA ŠVENTER** takole razmišljala:

»Obramba in zaščita sta neločljivi del našega celotnega vzgojnega in izobraževalnega procesa. A nikar ne mislite, da gre za »državo v državi«! Zato ne, ker obrambne, zaščitne in varnostne prvine naši učitelji z veliko spretnostjo vpletajo v biologijo, kemijo, fiziko, zemljepis, zgodovino, telesno vzgojo, gospodinjstvo, skratka torej v ves učni program...«

Ce k besedam ravnateljice pristavimo še interesne ali izvenšolske dejavnosti, kamor spadajo različni krožki, kot so denimo taboriški, zgodovinski, zatem podmladek Rdečega križa, strelci in mladi tehniki, je jasno, da je področje obrambne vzgoje osnovnošolcev zelo široko in pestro.

»Obvezna in zelo pomembna oblika vzgoje«, nadaljuje sobesednica Olga Šventer, »so tudi pohodi po poteh naših partizanskih enot, zatem obiski muzejev in zgodovinskih krajev, občasna srečanja in pogovori učencev z borci NOV, razstave o naši ljudski revoluciji, obiski enot naše armade ter sodelovanje z vojniki na področju kulture ali športa...«

Pomembno mesto pri množični obrambni vzgoji šolarjev zavzemajo tudi tako imenovani obrambni dnevi. Tovrstna dejavnost naših najmlajših občanov ni zaprta v ozke okvire učilnic ali šole. Obrambni dan namreč ni več le skrb šole in njenega vodstva, ali pa določene skupine, temveč je »zadeva« celotne krajevne skupnosti in vseh krajanov. Pri organiziranju in izvajanju te dejavnosti se vodstvo šole opira na pomoč krajevnih družbenopolitičnih organizacij, predvsem pa na pomoč rezervnih vojaških starešin. Tako torej šolski obrambni dnevi postajajo krajevne učne ure, saj se marsikdo prav od naših najmlajših nauči orientacije na zemljišču, nudenja prve pomoči in podobno.

»Pri vsem tem«, nadaljuje ravnateljica Šventerjeva, »ne gre prezreti tudi našega obrambnega krožka, ki združuje veliko število učencev. Prav ta krožek je dobra šola za vse naše radovedneže, ki se želijo poglobiti in prodreti v skrivnosti naše ljudske obrambe...«

Veliki dan na Tjentištu se bliža, najmlajši šiškarji pa se vneto pripravljajo na ta pomembni dogodek. Učenci niso prepuščeni sami sebi, z njimi so, tako kot vedno, njihovi učitelji in mentorji, ki so tudi malce vznemirjeni in zaskrbljeni. Mentor strelskega krožka, sicer učitelj matematike in fizike, **Anton Bučar** najprej pove, da je v strelski krožek vključeno okoli šestdeset učencev in učenk in da so puške zanič! Stare so in dotrajane in z njimi ne morejo računati na uspeh.

»Zato nam«, pravi Bučar, »strelska družina Agrostroja rada pomaga tako s puškami kot tudi s prostorom za streljanje.«

Tudi Jelka Simčič, učiteljica zemljepisa in mentor mladih topografov, ni brez skrbi. Čeprav svoje učence, v okviru rednega pouka iz zemljepisa, redno seznanja z orientacijo ter osnovami topografije, ni zadovoljna z učnimi pripomočki.

»Poglejte«, se je pritožila, »mi smo na občinskem, regijskem pa tudi republiškem tekmovanju uporabljali le črnebe topografske karte, torej kopije, ki niso prispevale k boljši orientaciji na nepoznanem zemljišču. Sploh menim, da originalna topografska karta veliko več pove in pomaga, zato bi bilo prav, da dobimo pravo karto oziroma sliko terena, na katerem bo potekalo zvezno tekmovanje... A kaj, ko jih v Sloveniji ne najdemo!«

Kot je videti, težav in problemov ne manjka. In ker ni obrti brez orodja, smo zavrteli telefon odbora rezervnih vojaških starešin. Prisluhnili so željam učiteljev, mentorjev in tekmovalcev in obljubili izdatno pomoč. Tudi originalne topografske karte terena Tjentište so obljubili.

Brane Jakovljević